

**КРЪСТЬО СТАНИШЕВ
ПРИКАЗКА ЗА
ПРИСТИГАНЕТО НА
ПЪТУВАЩИЯ ЦИРК**

chitanka.info

Някога, когато светът беше несправедлив, когато имаше бедни и богати, нещастни и щастливи, някога, отдавна, в една есенна дъждовна вечер пристигна циркът.

Над големия празен площад валеше дъжд, или по-точно, валеше дъжд над голямата празна поляна, около която вече светеха прозорците на къщите, където живееха най-бедните хора на градчето.

Циркът пристигна, а валеше дъжд и нямаше посрещачи. Насред поляната, под високата топола, спря талига, теглена от дребно конче, което не беше истинско конче, както и циркът не беше истински цирк. Зная много точно всичко, защото нямаше посрещачи. Само аз се бях покатерил на високата топола и видях как талигата се дотътри до тополата, чух един прегракнал глас: „Стоп! Финал!“ — и макар че беше тъмно и валеше, прочетох надписа на платнището „Пътуващ цирк“.

Кончето, което не беше истинско конче, също чу гласа, защото послушно спря и поклати в знак на съгласие мократа си глава. Още веднъж чух гласа на човека, скрит под платнището: „Пристигнахме, Тони! Край на мъките! Щастието започва!“.

Така, още в началото, научих името на кончето, което не беше истинско конче. Свивах се горе на тополата, а тя се полюляваше, не беше много приятно горе. Само онзи, който е висял на топола, когато вали дъжд, само той може да ме разбере. Но — както по-късно научих — изкуството изисква жертви, а това означава, че могат да ти се случват разни неприятности, но не бива да хленчиш, защото само така можеш да научиш някоя мъдра мисъл.

Дъждът си валеше, тополата се полюляваше, целият бях мокър, вече бях прочел надписа „Пътуващ цирк“, нямаше нищо ново и интересно за виждане и слушане, затова се канех да се спусна от тополата. Тъкмо тогава за трети път чух гласа изпод платнището: „Не ни посрещат гостоприемно, Тони! Но... изкуството изисква жертви!...“. И тъкмо тогава се показа Големият клоун, а по-точно — първо се показа глава, увита в дебел шал, после рамене и отляво на Тони тупна в калта Големият клоун, а най-точно — в калта тупнаха краката му, защото той застана прав до кончето, което не беше истинско конче, потупа го по шията и се поклони наляво и надясно. Тогава чух и други гласове изпод платнището, чух крясъци и успях да разбера само едно: „Бъррр! Бурррря!“.

Главата, увита в дебелия шал, се извърна към тъмния отвор, откъдето се бе измъкнала:

— Хей, вие вътре! Спокойно, драги колеги! И в никакъв случай — вълн! Не ви съветвам! Атмосферните условия са неблагоприятни!

Крясъците мигновено стихнаха. Големият клоун започна да търка с някакъв парцал кончето, което не беше истинско конче, но се казваше Тони, после се мушна под платнището, измъкна дълъг чувал, още веднъж изтри гърба на кончето и го загърна с чувала.

Всичко това стана много бързо, защото внезапно ме стресна гласът:

— Любезни посрещачо! Слезни от своята наблюдателница, за да се ръкуваш с Големия клоун и със знаменитите артисти от знаменития Пътуващ цирк!

Тази подкана се отнасяше за мене. Бързо се плъзнах по мокрия ствол на тополата и тупнах долу, направо в калта, върху задната част на мокрите си панталони. Заболя ме, но не извиках, а скочих веднага на крака, за да се ръкувам с Големия клоун.

Той стоеше прав пред мене, с протегнатата ръка, главата му беше увита в дебел шал, но лицето му беше открито, усмихваше се любезно и щом стисна ръката ми, рече бавно и малко тържествено:

— Големият клоун и знаменитите артисти от знаменития Пътуващ цирк са възхитени от величественото посрещане! Ето защо каним най-любезно нашите посрещачи на чаша истински индийски чай — индийски чай в тези тежки времена!

И отметна платнището, за да ми посочи къде ме канят да изпия чаша истински индийски чай в тези тежки времена.

— Ще закъснея утре за училище!... — смотолевих смутено.

— Утре ли? — възкликна Големият клоун. — Утре денят ще бъде хубав! Животът ще бъде красив! Ще тържествува изкуството! Но сега, сега... Лошите атмосферни условия не могат да помрачат нашите ведри души, а една чаша чай, която се изпива по-бързо и от един фокус с карти, може да сгрее както измръзналия корем, така и измръзналия дух!...

Съгласих се, че утре денят може да бъде хубав, скочих на стъпалото и се мушнах под платнището.

Вътре не валеше, беше топло и светеше голям фенер. Най-интересното беше, а по-точно — най-интересното бяха... а още по-

точно — тук трябва да свърши приказката за пристигането на Пътуващия цирк, защото исках да разкажа, както съобщава и заглавието, именно една приказка за пристигането на Пътуващия цирк...

А може би по-точно и най-точно не бива точно тук да свърши тази приказка, която разказва за началото, макар че всяко начало е трудно, както по-късно научих и тази мъдра мисъл.

Наистина началото беше точно тук, когато се вмъкнах в талигата и видях светещия фенер под платнището. Големият клоун се вмъкна след мене и отново тържествено обяви:

— Да ти представя знаменитите артисти от знаменития Пътуващ цирк! — Той залюля ръката си под платнището.

Вече бях успял да видя знаменитите артисти, които ме гледаха също така любопитно.

— Умният папагал Бонифаций, наричан за по-кратко и на галено Бони! — Папагалът поклати пъстрата си глава, без да изкрещи нито дума.

— Красивата и умна маймунка Патриция, наричана за по-кратко и на галено Пепи! — От голяма кошница с дръжка се изправи пъргаво една рошава глава, а над главата се размаха за поздрав още по-рошава ръка. И този път бях поздравен мълчаливо.

— Храброто котенце Петроний, наричано за по-кратко и на галено Пухчо! — От друга, съвсем малка кошница, също без дръжка, се изправи едно съвсем бяло коте, прибра двете си лапички към муцунката и ми изпрати въздушна целувка, след което чух тънко и бодро „Мяууу!“.

Точно в този миг, когато чух тънкото и бодро „Мяууу“, над главата на котенцето Петроний, наричано за по-кратко и на галено Пухчо, се претърколи и катурна кошничката...

— ... Кучето акробат Александър, наричано за по-кратко и на галено Сашко-безстрашко! — Така обяви Големият клоун, когато Сашко-безстрашко блъсна кошничката на Пухчо и застана на предните си крака като истински акробат.

Но точно в този миг чух и друг глас, който ме накара да се обърна назад — на входа на талигата тъмнееше главата на кончето, което не беше истинско конче:

— А защо аз да стоя отвън на дъжда? Нима е справедливо?

Големият клоун извика тържествено:

— Представям ти летящото пони Антоний, наричано за по-кратко и на галено Тони!

С пъргав скок кончето, което не беше истинско конче, а шотландско пони, тупна вътре и Големият клоун спусна входното платнище. После се извърна към мене:

— Както виждаш, тук е доста широко, защото се побират всички знаменити артисти от знаменития Пътуващ цирк! Нашата талига не е обикновена раздрънкана талига, покрита със старо платнище, а една разширяваща се вселена, достойна и удобна за знаменитите артисти, които ти представих! Сега е необходимо да известя и твоето име! — И без да ме попита, обяви: — Пред вас, драги колеги, стои Малкият клоун!

Не разбрах защо ме нарече Малкия клоун.

— Хей-хей! Здравей! — дружно извикаха своя поздрав знаменитите артисти.

— Ще закъснея утре за училище! — отново смотолевих смутено. Беше късно и наистина можех да закъснея.

— Утре ли? Утре денят ще бъде хубав! Утре ние ще победим! Утре ние ще променим света! Утре!... — Големият клоун стоеше прав и размахваше високо дясната си ръка, свита на юмрук.

Но наистина точно тук трябваше да свърши Приказката за пристигането на Пътуващия цирк. Защото можех да закъснея утре за училище, а по-точно — защото, за да почне втората приказка, трябваше да свърши тази първа Приказка за пристигането на Пътуващия цирк!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.